

ET PÅSKEÆG

Nu vil jeg tale lidt om *påskeæg*.

Kender I Kinder-æg, eller Kinder-Ei, som de hedder på tysk? Chokolade æg på størrelse med et hønseæg med en overraskelse. Det spændende ved et Kinder-æg er, hvad der er inden i. Det er fuldstændig umuligt at afgøre det, hvis man bare ser det udenpå.

Når man åbner det kan man få sig en skuffelse – ofte er indholdet noget ubrugeligt plastik. Andre gange får man sig en glædelig overraskelse, fordi den der plastik ting, enten kan bruges eller bare er sjov.

To mænd er på vandring til Emmaus, og en tredje kommer og følges med dem. De fortæller den fremmede om deres store skuffelse – deres påskeæg har slet ikke rummet det, de havde håbet, for nu er Jesus død.

Men så viser det sig, at de måske alligevel ikke har fået påskeægget åbnet rigtigt. For den fremmede kan åbne de gamle skrifter for dem, så de begynder at se mening i det, der er sket. Og måske også håb – om at det kan være sandt, det, kvinderne har sagt. At han kan være opstået fra de døde.

Det bliver aften, og de sidder sammen med ham om bordet og han bryder brødet. Og da det sker, genkender de ham. I det øjeblik ser de, hvad påskeægget i virkeligheden rummer – og det er langt bedre, end de har kunnet forestille sig. Han er virkelig opstået fra de døde.

AT ÅBNE ÆGGET

Nogle gange er det svært at åbne påskeægget. Det kan se fint ud udenpå. (Budskabet om Jesu opstandelse er smukt udenpå.) Kirken er pyntet. Og der findes vel næppe nogen salmer, der er skønnere end påskesalmerne.

Men er der noget indeni? Eller er det bare et tomt budskab, som ikke angår os? Er det bare en smuk historie? Betyder det noget for os? Kan vi tro på det? Er der en stor, glædelig overraskelse til os efter døden? Eller er påskeægget i virkeligheden tomt? Er det bare en hul skal?

EN SPRÆKKE

Hvis man skal åbne sit påskeæg, gælder det om at finde den sprække, hvor man kan få en negl ind og lukke op. Den canadiske sanger Leonard Cohens har skrevet om sprækken:

There is a crack, there's a crack in everything; that's how the light gets in. (Der er en sprække, en sprække i alle ting; det er sådan, lyset kommer ind.)

Selv den mest velpolerede overflade har sine sprækker og revner. Selv den mest helstøbte vantro har sine sprækker i facaden. Og det er netop der, lyset kan komme ind. Det er netop der, livet og opstandelsens store glædelige overraskelse kan nå os.

EN DØR

Et liv uden sprækker og revner, et højglanspoleret liv uden den mindste åbning og sprække, er der ikke mange, der har. Det er heller ikke ønskværdigt, tvært imod.

Jesus sagde engang om sig selv: "Jeg er døren".

En dør er en åbning. En mulighed for at bevæge sig ind i et andet rum. En dør er en mulighed for at gøre en forandring. Noget af det værste, der kan ske for os, er at befinde os i et rum uden døre, uden åbninger, uden sprækker og muligheder. Det er en helt umulig situation. Sådan må det føles, hvis man er alvorligt syg. Sådan må det føles, hvis man ikke kan komme fri af sin sorg. Man

kan ikke komme derfra. Der er ingen udvej.

Sådan forestiller mange sig døden. Et mørke, et intet, uden udgange.

KRISTUS SPRÆNGTE SIG UD AF GRAVEN - SOM KYLLINGER AF ÆGGET

Budskabet om Jesu opstandelse påskemorgen, det er budskabet om, at han sprængte en åbning i døden. Ikke bare for sig selv, men også for os.

Man kan sammenligne Kristi opstandelse med påskekyllingerne, der kommer ud af ægget. De ligger i en hård og glat æggeskal, og det er næsten helt umuligt at forestille sig, at et lille, blødt kyllingenæb skulle kunne hakke sig ud derfra.

En lukket skal, sådan var den gravhule, de lagde Jesus ind i langfredag aften. Den var lukket. Den store, tunge sten var rullet for indgangen – så tung, at selv tre stærke kvinder i fællesskab aldrig ville kunne rokke den.

Men Jesus står op med Guds kraft. Han bryder ud af døden og ud af graven. Han sprænger graven indefra. Ligesom det som regel også lykkes påskekyllingerne at bryde ud af ægget, når de er færdig-udrugede.

Derfor er æg og kyllinger blevet påskesymboler for os.

TROEN KOMMER OG GÅR - MEN JESUS GÅR SAMMEN MED OS

Troen kommer og går - og kommer igen. Sådan var det også for Jesu disciple. Der var perioder, også for dem, hvor troen var væk og de ikke kunne få øje på den mindste sprække af håb.

Så er det vigtigt at have et håb om, at Kristus har åbnet døren.

Selv når alt ser lukket ud, er der en sprække, et håb. Selv da, er det sket. Kristus er opstanden.

Og pludselig er troen der igen. Pludselig er der en revne i evigheden, og i nogle øjeblikke får vi lov at mærke, hvad der venter os i Guds rige.

Disciplene oplever det, mens de sidder og spiser sammen med den fremmede i Emmaus. Da han tager brødet, velsigner og bryder det, genkender de ham som Kristus.

Også når vi ikke kan se udvej og åbning, går Kristus ved siden af os. Ligesom han går ved siden af de to disciple på vej til Emmaus. Nu og da genkender vi ham – ved Helligåndens hjælp. Måske genkender vi ham i et andet menneskes ansigt, måske i et salmevers, måske i et øjeblik, hvor livet bliver stort og betydningsfuldt. Måske fornemmer vi hans nærvær, når brødet brydes ved nadveren – eller når dåbens vand risler over den døbtes hoved og ned i døbefonten. Sådanne øjeblikke er vigtige for os.

Men bagom alle vore øjeblikke, bagom vores tro, der kommer og går, er det vigtigste, at Kristus vandrer ved vores side. Selv om vi ikke ser ham hele tiden, så er han der. Han er døren. Gennem ham har vi både udgang og indgang. I ham har vi indgang til det evige liv. Til Guds rige. Til alt det vidunderlige, som påskeægget i virkeligheden indeholder.

Glædelig påske!

Amen